

Arrest

nr. 103 764 van 30 mei 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 15 oktober 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 6 september 2012 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 19 oktober 2012 met refertenummer REGUL X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 maart 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 april 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. BARBIEUX, die *loco* advocaat M. GONNISSEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 6 september 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21). Dit is de bestreden beslissing.

"BESLISSING DIE EEN EINDE STELT AAN HET RECHT OP VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 42 bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de

vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van Naam: A, L. L., Nationaliteit Nederland, Geboortedatum: (...)1985, Geboorteplaats: Marrakech, Identificatienummer in het Rijksregister: xxx, Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...) 2930 BRASSCHAAT.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Betrokkene deed de aanvraag tot verklaring van inschrijving als beschikker van voldoende bestaansmiddelen op 26.08.2011. Betrokkene legde ter staving daarvan een arbeidscontract en loonfiches voor waaruit bleek dat ze tewerkgesteld was in Nederland. Al gauw wist betrokkene te vertellen dat ze niet meer in Nederland werkte, en legde ze bewijzen voor werkzoekende te zijn in België. Voor de maand november 2011 legde zij een ocmw-attest voor waaruit bleek dat ze begunstigde was van het leefloon voor een persoon met gezinslast. Uiteindelijk werd haar het verblijfsrecht toegestaan als werknemer op basis van een arbeidscontract bij het plaatselijke ocmw dat inging op 19.12.2011.

Heden blijkt betrokkene nog steeds tewerkgesteld via het ocmw. Bijkomend blijkt heden uit het dossier dat betrokkene nog steeds het volledig leefloon geniet als persoon met een gezin ten laste. Uit contact met het ocmw blijkt dat betrokkene wel degelijk nog steeds tewerkgesteld is. Zoals reeds uit het voorgelegde arbeidscontract bleek, is ze echter conform artikel 60 van de ocmw-wetgeving tewerkgesteld. Concreet houdt dit in dat het hier niet alleen sociale tewerkstelling betreft, waarbij het de bedoeling is betrokkene gepaste werkattitudes aan te leren om integreren op de Belgische arbeidsmarkt en voldoende arbeidsdagen te laten presteren waardoor ze recht zou hebben op werkloosheidsuitkering, maar blijkt het plaatselijke ocmw ook maandelijks een bedrag ter waarde van het leefloon terug te vorderen van de Fod Maatschappelijke integratie. Vandaar dat hier moet worden besloten dat het hier enerzijds geen tewerkstelling betreft op de reguliere arbeidsmarkt, gezien betrokkene op de reguliere arbeidsmarkt niet terecht kan. Immers, indien ze er wel zou terecht kunnen, zou ze de kans niet krijgen van het ocmw om overeenkomstig art. 60 bij hen te werken. Betrokkene kan dan ook niet als een reguliere werknemer, zoals bedoeld in art. 40, §4, eerste lid, 1° van de wet van 15.12.1980 en de richtlijn 2004/38 worden beschouwd.

Bovendien blijkt betrokkene intussen, door de tussenkomst van de Fod Maatschappelijke integratie, een onredelijke belasting te vormen voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

Vandaar dat betrokkene overeenkomstig art 42bis, §1 niet langer het verblijfsrecht kan uitoefenen. Ze voldoet immers niet meer aan de voorwaarden zoals voorzien in art 40, §4 van diezelfde wet als beschikker of werknemer/werkzoekende, bovendien vormt zij intussen een onredelijke belasting voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk...

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoekster voert een eerste middel aan:

“Eerste middel: schending van art. 40, § 4, 1° Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het vertrouwensbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur. Krachtens art. 40, § 4, 1° Vw. heeft iedere burger van de Unie het recht om gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in art. 41, eerste lid bedoelde voorwaarde vervult en hij : - hetzij in het Rijk werknemer of zelfstandige is, of; het Rijk binnenkomt om werk te zoeken zolang hij nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld. In de bestreden beslissing wordt gesteld dat verzoekster niet tewerkgesteld is op de reguliere arbeidsmarkt en dat verzoekster niet terecht kan op de reguliere arbeidsmarkt. De bestreden beslissing gaat zelfs verder, door te stellen dat verzoekster niet tewerkgesteld is op de reguliere arbeidsmarkt omdat zij niet terecht kan op de reguliere arbeidsmarkt. Deze redenering gaat te kort door de bocht. Het is niet omdat verzoekster na acht maanden nog tewerkgesteld is via het OCMW, tewerkstelling die overigens door verweerster werd goedgekeurd, dat verzoekster thans niet klaar zou zijn om opnieuw als werknemer aan de slag te gaan op de reguliere arbeidsmarkt. Verweerster vroeg geen enkel bewijs van sollicitaties op bij verzoekster en verweerster heeft ook niet geïnformeerd bij verzoekster naar de situatie waarin ze thans verkeert. Wat dit laatste betreft, zij eraan herinnerd dat verweerster de sociale tewerkstelling van verzoekster zelf heeft goedgekeurd als zijnde een vorm van tewerkstelling conform art. 40, §4, 10 Vw. omdat het OCMW en de gemeentelijk ambtenaar verweerster uitvoerig hadden geïnformeerd over de bijzondere omstandigheden waarin verzoekster zich bevond. Hoe dan ook, krachtens art. 40, §4, 1° Vw. heeft een burger van de Unie het recht om gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij werkt OF indien hij werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld.

Verzoekster heeft nooit de kans gekregen om te bewijzen dat zij zoekende was naar een andere betrekking. De bijzondere omstandigheden op het ogenblik dat verzoekster een verblijfsstatuut als

werkend EU-burger werd toegekend, hielden in dat verzoekster op de vlucht was voor haar ex-partner, dat zij werd opgevangen in een vluchthuis en dat zij een 3-maanden oude dochter had met een specifiek ziektebeeld waardoor opvang in crèches onmogelijk was. De capaciteiten van verzoekster om te werken op zich werden niet in vraag gesteld en waren niet de oorzaak van een tewerkstelling via art. 60 OCMW-wet. Dat verweerster thans een beslissing neemt tot beëindiging van het recht op verblijf, blijkt eerder een signaal te zijn aan verzoekster om ander werk te zoeken, op de reguliere arbeidsmarkt. Spijtig genoeg meent de Dienst Vreemdelingenzaken dat dit signaal moet gebeuren aan de hand van een beslissing tot intrekking van het verblijf met een bevel om het grondgebied te verlaten zonder meer, zonder verzoekster op voorhand te horen over de evolutie van de omstandigheden intussen en de eventuele stappen die zijn verricht tot het bekomen van een betrekking op de reguliere arbeidsmarkt. De bestreden beslissing stelt enkel dat contact werd opgenomen met het OCMW om na te gaan of verzoekster nog steeds via het OCMW tewerkgesteld is. Uit de bestreden beslissing blijkt niet het OCMW werd ondervraagd of dat verzoekster werd uitgenodigd om de voorwaarden van haar verblijfsrecht te verduidelijken of dat verzoekster werd aangemaand om een betrekking te zoeken op de reguliere arbeidsmarkt teneinde een intrekking van haar verblijfsrecht te kunnen vermijden. Verzoekster was zelfs niet op de hoogte van de gevolgen van een sociale tewerkstelling op verblijfsrechtelijk vlak. Zulks werd haar nooit schriftelijk meegedeeld en spijtig genoeg ook niet mondeling door het betrokken OCMW, mocht dit al voldoende zijn. Het gaat niet op aan verzoekster een recht op verblijf toe te kennen en vervolgens na acht maanden op basis van dezelfde gegevens het verblijfsrecht in te trekken. Het vertrouwensbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur, zijn in casu in het gedrang gekomen. De burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan (RvV 25 november 2009, nr. 34 791). En voor zover de toezeggingen en beloftes aan het lokale OCMW en aan de gemeente gedaan, kunnen beschouwd worden als zijnde gericht aan verzoekster, dient te worden verwezen naar het sociaal verslag van het OCMW waarin uitdrukkelijk wordt gesteld dat de situatie van verzoekster zou worden opgevolgd en dat zij opnieuw zou worden uitgenodigd bij het verlopen van haar contract. De reactie van verzoekster bij het ontvangen van de bestreden beslissing, sprak dan ook boekdelen. Het vertrouwensbeginsel werd duidelijk geschonden. Voorts dient een openbaar bestuur haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (R.v.St. 2 februari 2007, nr. 167.411 ; R.v.St. 14 februari 2006, nr. 154.954). Het zorgvuldigheidsbeginsel verplicht de overheid ertoe zich op afdoende wijze te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (R.v.St. 11 juni 2002, nr. 107.624). Vooraleer te beslissen dient een bestuur volledig te zijn ingelicht over de belangrijke gegevens die de beslissing kunnen beïnvloeden. Vervolgens dienen deze gegevens zorgvuldig te worden onderzocht en afgewogen (R.v.St. 27 april 2004, nr. 130.662): Het zorgvuldigheidsbeginsel impliceert zelfs in welbepaalde gevallen een informatie-, bijstands- of zelfs begeleidingsplicht (K. LEUS, "Het zorgvuldigheidsbeginsel", in *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die keure, 2006, p. 115). In het bijzonder kon van verzoekster niet verwacht worden dat zij op de beslissing van verweerster zou kunnen anticiperen, vermits geen enkele termijn of procedure was bepaald om in regel te zijn of te komen met de richtlijnen van de Dienst Vreemdelingenzaken. Wanneer een beslissing wordt genomen op basis van bijzondere omstandigheden, eigen aan de betrokkene en voorafgaand overleg met sociale instanties, kan worden verwacht van een openbaar bestuur dat het diezelfde omstandigheden nagaat alvorens een wijzigings- of intrekkingbeslissing te nemen. Zo had uitvoerig nazicht van de onderliggende elementen aan het licht gebracht, onder meer, dat er zeer recente tussenkomsten zijn van de lokale politie en dat de situatie van verzoekster nog steeds nauw wordt opgevolgd door het OCMW, in het bijzonder voor wat betreft de veiligheid van de kinderen (stuk 2). Ingevolge de vordering van het Parket bij de Jeugdrechtbank te Antwerpen dd. 25/5/2012 (stuk 3) werden de kinderen R. en L., bovendien onder bijzonder toezicht geplaatst (kenmerk 34470.M.2012/4). Diverse PV's in dit gerechtelijk dossier verwijzen naar de gevaarlijke toestand waarin de kinderen verkeren ingevolge de agressieve aanvallen van de heer E, ex-partner van verzoekster. Een vertrek naar Nederland zal de kinderen alleen maar meer blootstellen aan geweld en angst. Eén en ander strookt niet met de inhoud van de (tweede) bestreden beslissing, meer bepaald de impliciete overweging dat de kinderen, en verzoekster, zonder enige gevaar kunnen terugkeren naar Nederland. Een voorafgaand onderzoek naar de feitelijke omstandigheden had allicht geleid tot een meer zorgvuldige besluitvorming, alleszins tot een meer zorgvuldige handelswijze. De aangehaalde grieven door verzoekster, zijn gegrond."

2.1.2. Artikel 40, § 4 van de vreemdelingenwet bepaalt:

"Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij:

1° hetzij in het Rijk werknemer of zelfstandige is of het Rijk binnenkomt om werk te zoeken, zolang hij kan bewijzen dat hij nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld;

2° hetzij voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk, en over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt;

3° hetzij is ingeschreven aan een georganiseerde, erkende of gesubsidieerde onderwijsinstelling om er als hoofdbezigheid een studie, daaronder begrepen een beroepsopleiding, te volgen en indien hij beschikt over een verzekering die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt, en hij door middel van een verklaring of van een gelijkwaardig middel van zijn keuze de zekerheid verschaft dat hij over voldoende middelen van bestaan beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

De in het eerste lid, 2° en 3°, bedoelde bestaansmiddelen moeten minstens gelijk zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn.”

De Raad merkt op dat een tewerkstelling in het kader van artikel 60 van de OCMW-wet een vorm van maatschappelijke dienstverlening (sociale bijstand) onder de vorm van sociale tewerkstelling betreft waarvan het doel erin bestaat om iemand die uit de arbeidsmarkt is gestapt of gevallen, terug in te schakelen in het stelsel van de sociale zekerheid en in het arbeidsproces. Kortom, een tewerkstelling in het kader van artikel 60 van de OCMW-wet is bedoeld om de overgang te maken van het sociale bijstandstelsel naar het sociale zekerheidstelsel. Het betreffen aldus middelen verkregen uit het sociale bijstandstelsel, die ook slechts tijdelijk kunnen worden genoten, die in wezen niet worden meegeteld bij de inkomsten gelet op artikel 40, § 4 van de vreemdelingenwet (cf. RvS 20 november 2012, nr. 9224 (c)).

Artikel 42bis, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Er kan een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie door de minister of zijn gemachtigde indien hij niet meer voldoet aan de in artikel 40, § 4, en de in artikel 40bis, § 4, tweede lid, bedoelde voorwaarden of, voor de in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° en 3°, bedoelde gevallen, indien hij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk. De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.”

Het vertrouwensbeginsel is een beginsel van behoorlijk bestuur dat moet vermijden dat de rechtmatige verwachtingen welke de burger uit het bestuursoptreden put, te kort worden gedaan. Dit houdt in dat de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid of op toezeggingen of beloften die de overheid in een concreet geval heeft gedaan (RvS 22 maart 2004, nr. 129.541). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat de door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

In de bestreden beslissing wordt voorts gemotiveerd dat verzoekster niet tewerkgesteld is op de reguliere arbeidsmarkt omdat zij niet terecht kan op de reguliere arbeidsmarkt.

Verzoekster betoogt dienaangaande dat de verwerende partij geen enkel bewijs van sollicitaties opvroeg bij verzoekster, dat zij ook niet geïnformeerd heeft naar de situatie waarin ze thans verkeert en dat verzoekster nooit de kans heeft gekregen om te bewijzen dat zij zoekende was naar een andere betrekking. Verzoekster betoogt op geen enkele wijze dat ze actief werk zoekt en brengt geen enkel bewijs van sollicitaties bij. Verzoekster laat na aan te tonen dat zij wel op de reguliere arbeidsmarkt terecht kan.

Verzoekster betwist niet dat zij is een tewerkgesteld in het kader van artikel 60 van de OCMW-wet en toont op geen enkele wijze aan dat ze actief werk zoekt. Derhalve is het niet kennelijk onredelijk van de verwerende partij te besluiten *“dat betrokkene overeenkomstig art 42bis, §1 niet langer het verblijfsrecht kan uitoefenen. Ze voldoet immers niet meer aan de voorwaarden zoals voorzien in art 40, §4 van*

diezelfde wet als beschikker of werknemer/werkzoekende, bovendien vormt zij intussen een onredelijke belasting voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk". Een schending van het vertrouwensbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. Verzoekster voert een tweede middel aan:

"Tweede middel: schending van de hoorplicht al algemeen beginsel van behoorlijk bestuur. De hoorplicht als beginsel van behoorlijk bestuur houdt in dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden getroffen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten, zonder dat hem de gelegenheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen. Wanneer een ernstige individuele maatregel wordt getroffen die de belangen van de betrokkene zwaar kan aantasten en die gegrond is op een gegeven dat hem als een tekortkoming wordt aangerekend, dient de betrokken vreemdeling te worden gehoord (I. OPDEBEEK, "De hoorplicht", in Beginselen van behoorlijk bestuur, Brugge, die keure, 2006, 235-278). Verzoekster werd niet gecontacteerd om de actuele aanwezigheid van de bijzondere omstandigheden, zoals die golden wanneer het verblijfsrecht werd toegekend of erkend, te verifiëren. Verzoekster werd evenmin uitgenodigd om te kunnen nagaan of zij al dan niet pogingen ondernam om zich in te schakelen op de reguliere arbeidsmarkt. Nochtans houdt de bestreden beslissing niet alleen een intrekking van het verblijfsrecht in maar ook een bevel om het grondgebied te verlaten, beslissingen met zeer ernstige gevolgen voor verzoekster én ook voor haar kinderen die in België naar school gaan en onder toezicht staan van de Belgische Jeugdrechter. Tot slot werd in het verleden, aan het OCMW en de gemeente meegedeeld dat verzoekster zou worden uitgenodigd bij het verlopen van haar contract. Het beginsel van de hoorplicht werd derhalve geschonden."

2.2.2. De rechten van verdediging noch de hoorplicht zijn van toepassing op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Het tweede middel is niet dienstig.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig mei tweeduizend dertien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MILOJKOWIC